

Introit: Ž 121,1; Čtení: Žd 1,1n; Text kázání: Lk 10,38-42;

Slovo posláni: Mt 6,33; Slovo požehnání: Ž 121,5-8;

Písně: 754 „Hory doly stráně“, 211 Svíták - „Píseň o setkání“, 641 „Nevím Pane“,

714 „Někdo mě vede za ruku“, 106 „Pod ochranou nejvyššího“

Vypráví-li se, milí bratři, sestry a přátelé, o papeži Janu XXIII. že na biskupovu otázku, jak se mu daří v jeho novém úřadu, odpověděl, že všechno je nad jeho síly a že pro samé starosti už nemůže ani spát, pak nám tento příběh leckterému z nás může připomenout příběh o Marii a Martě z našeho textu kázání.

Martě, která jako starší sestra při té vši usilovné snaze uctít hosta, jak se sluší a patří, nevěděla kam dřív skočit, i když i ona by si tak ráda sedla k Ježíšovým nohám a poslouchala, jako Marie. Na to ale prostě nebyl čas.

Hosta je potřeba řádně uctít – o tom žádná! Podpopelené chleby se totiž sami nezadělají ani neupečou a o kůzleti nebo jehněčím, jak bylo tehdy zvykem, platí jak by smet!

Marta tedy měla, jak se lidově říká, hlavu v pejru, když se v jejím domě z čista jasna objevila tak vzácná návštěva a pro samou starost nevěděla z které do které.

A právě v tom si byla nejen s papežem Janem XXIII. z našeho příběhu podobná. Ten taky pro samé starosti z nového úřadu, který zastával, měl pocit, že se mu hlava rozskočí a proto nemohl ani spát.

A teď ruku na srdce. Kdo z nás, milí bratři, sestry a přátelé, kdo z nás, ať už nás sledujete kdekoli, by se v takové situaci nezachoval stejně, jako Marta? Komu z nás by v takové vypjaté situaci nevytekli nervy, jako Martě? Martě, která ačkoli moc dobře věděla s kým má tu čest, ... No prostě a jednoduše jí ruply nervy, vybouchla, přišla k Ježíši a řekla: Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže! A co na to Ježíš? Místo toho, aby Marii vyzval, aby místo poslouchání vstala a šla jí pomoci, ..., tak Martě jen řekne; „Marto, Marto, pečlivá jsi. Děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí.“ Tak tohle kdyby nám někdo řekl, asi bychom zkoprněly jako Marta, která se tolik snažila. A možná by nám i lítostí vytryskly slzy.

Ježíš ale těmito slovy vůbec neshazuje Martinu usilovnou snahu. Naopak si její práce váží. Jen jí tím chtěl říct, Ale no tak Marti!? Neber se přece tak vážně. A pak ještě na (nejen) její adresu dodal. „Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepříjde.“

Nebylo to tedy počasí nad Betánii, o čem Ježíš mluvil. Kvůli tomu by přece Marie neseseděla u jeho nohou a napjatě neposlouchala, ale jistě by své setře Martě pomáhala.

Píše-li Pavlův žák – nejspíš Barnabáš – židům v diaspoře, „Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům našim ústy proroků; ...“, pak těmito slovy chtěl bezpochyby připomenout nejspolehlivější Boží vedení. Boží vedení, které se započalo osobním oslovením a povoláním aramejce Abrama, pokračovalo vedením a starostí lidu Izraele cestou sinajskou pouští do země zaslíbené, kde jim prostřednictvím Mojžíše předal svůj Zákon. Vedením prostřednictvím soudců, z nichž bych připomněl Samuele a jistě v ne-poslední řadě i proroků, z nichž asi nejvýznamnějšími byli Jeremjáš a Izajáš. Proroků, kteří prorokovali příchod toho, který nyní sedí v Martině domě a vypráví o Božím království. Ten, o jehož zaslíbení příchodu na tento svět, nám svědčí už jména Jákobových – Izraelových 12 synů.

„... v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze nějž stvořil i věky“. A když promluvil, začali se dít opravdu velké věci. Lidé, které postihla jakákoli choroba jsou uzdravováni a Jajirova dcera s Lazarem a mládencem z Naim jsou křšteni z mrtvých.

Co je ale nejdůležitější je to, že mu jeho posluchači, narozdíl od farizeů a zákoníků rozumí.

Pravda, sociální sítě spolu s SMSkami jsou sice hodně rychlé, ale to ještě není nic proti tomu, co se dělo, jakmile se po celém okolí rozkřiklo, že Ježíš z Nazaretu bude procházet tím, kterým místem.

Každý – každý u toho chtěl být. Slyšet a zažít tu atmosféru na vlastní kůži a možná se ho i dotknout. A těm, kterým se to nepovedlo, se museli spokojit jen na zprostředkované zprávy.

Marie s Martou ale tu smůlu neměly. Vlastně měly obrovské štěstí a čest, že se Ježíš zastavil právě v jejich domě, aby pokračoval v objasňování toho, co znamená milovat Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí a jak je s tím spojené milování svého bližního, jako sama sebe.

Proto Ježíš řekl ta slova „Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde“ na Martinu adresu!

Vždycky je na výběr! Tak tedy nemějme Marii za zlé, že se rozhodla tak, jak se rozhodla. Že se zachovala jako naprostý diletant, který neví, že se v první řadě sluší napřed obsloužit muže, a ještě navíc tak významného hosta, kterým Ježíš bezesporu byl.

Navzdory všem tradicím a bontonu slušného vychování se totiž rozhodla, zvolila nechat se obsloužit samotným Bohem, kterým Ježíš, ač z masa a kostí bezpochyby byl.

(kázání Pavla Siváka)